

Belki temiz ve düzenli bir eve gelince kendini daha iyi hissediyor, diye düşündüm. Banyoyla başladım, en bakımsız yer gibi gözüküyordu.

Ben iş yaparken Alice kapının eşiğinde durdu ve benim, aslında *bizim*, arkadaşlarımız hakkında sorular sordu. Yüzü sıradan ve ifadesizdi. Ona çok bir şey anlatamadığım için yüzünde bir memnuniyetsizlik olduğunu gördüm. Ya da ben, dün sabah o ve Charlie'nin konuşmalarına kulak misafiri olduğum için kendimi suçlu hissediyordum.

Dirseklerime kadar çamaşır suyuna bulanmış bir halde küveti ovalarken kapı çaldı.

Alice'e baktım. Yüzünde bir şaşkınlık, neredeyse bir telaş gördüm. Bu garipti, Alice hiç bir zaman şaşırılmazdı.

"Geliyorum!" diye seslendim, kalktım ve kollarımı duruldurdum.

"Bella," dedi Alice, sesinde bir asabiyet vardı. "Sanırım kapıdaki kim olacağını tahmin edebiliyorum ve dışarı çıksam iyi olacak."

"Tahmin mi?" dedim. Ne zamandan beri Alice'in tahmin etmesi gerekiyordu?

"Eğer bu dükkân gibi berbat bir yanlış değilse o zaman kapıdaki ya Jacob Black ya da arkadaşlarından biri."

Ona baktım ve bir şeyleri yerine oturtmaya çalıştım. "Sen kurt adamları göremiyor musun?"

Güldü. "Sanırım göremiyorum." Oldukça rahatsızdı.

Kapı zili tekrar çaldı. Israrla ve sabırsızca çalışıyordu.

"Bir yere gitmene gerek yok, Alice. Sen önce geldin."

Kahkaha attı. "Güven bana, beni ve Jacob Black'i aynı odada bulundurmak iyi bir fikir değil."

Yanağını öptü ve Charlie'nin odasına gitti ve hiç şüphesiz arka pencereden kaçtı.

Kapı tekrar çaldı.

18. CENAZE

Merdivenlerden aşağıya koşarak indim ve kapıyı hızla açtım.

Tabii ki Jacob'tu. Alice, göremediği zaman bile haklıydı.

Yaklaşık olarak kapıdan iki metre uzakta duruyordu, burunu tiksindirmekten kırıkmıştı ama yüzü pürüzsüzdü; aynı bir maske gibi. Fakat beni kandıramadı, ellerindeki titremeyi hemen fark ettim.

Gözlerindeki düşmanlığı okuyabiliyordum. O berbat öğleden sonrasını hatırladım. Sam'i bana tercih etmişti. Kendimi savunmak için çenemin yukarıya kalktığını hissettim. Kendimi savunurcasına açılmıştı.

Jacob'ın Rabbit'i kaldırımında duruyordu, Jared tekerin yanında duruyor, Embry de yolcu koltuğunda oturuyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, onun buraya yalnız gelmesinden korkmuşlardı. Buna üzülürüm ve biraz da rahatsız oldum. Cullenlar böyle değillerdi.

"Selam," dedim en sonunda o konuşmayınca.

Jake dudaklarını büktü, hâlâ kapıdan uzak duruyordu. Gözleri evin içini taradı.

Dışlerimi sıktım. "Burada değil. Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Çekindi. “Yalnız mısın?”

“Evet,” dedim.

“Seninle bir dakika konuşabilir miyim?”

“Tabii ki konuşabilirsin, Jacob. İçeri gel.”

Jacob arabada oturan arkadaşlarına baktı. Embry'nin başını hafifçe salladığını fark ettim. Bu nedense beni rahatsız etti.

Dışlerimi sıkarak, “Tavuk,” dedim.

Jake'in gözleri bana döndü, kalın, siyah kaşları öfkeyle çatılmıştı.

Önce Jared'e, sonra Embry'ye baktım. Bana bakışları hoşuma gitmemişti, gerçekten de Jacob'ı incitecek bir şey yapabileceğimi mi düşünüyorlardı? Jacob içeri girdikten sonra kapıyı yüzlerine kapattım.

Jacob, holde arkamda duruyor ve salondaki battaniyelere bakıyordu.

“Pijama partisi mi?” diye sordu, ses tonu iğneleyiciydi.

“Evet,” dedim. Bu şekilde davrandığında Jacob'tan hoşlanmıyordum. “Senden ne haber?”

Tekrar burnunu kırıstırdı, sanki tiksindiği bir koku varmış gibiydi. “Arkadaşın nerede?” Sesindeki vurguyu fark ettim.

“Yapması gereken işleri vardı. Söyle Jacob, ne istiyorsun?”

Odadaki bir şey onu huysuzlaştırmıştı, uzun kolları titriyordu. Soruma cevap vermedi. Onun yerine mutfığa gitti, yorgun gözlerle etrafa bir göz attı.

Onu takip ettim.

“Hey,” dedim, önünde durarak. Yürümeyi kesti ve bana baktı. “Sorun nedir?”

“Burada olmak hoşuma gitmiyor.”

Bu beni incitmişti.

“O zaman buraya gelmen gerektiği için üzgünüm,” diye mırıldandım. “Neden bana ne istediğini bir an önce söylemiyorsun, böylece hemen gidebilirsin.”

“Sana bir kaç soru sormam gerekiyor. Çok vaktimi almaz. Cenazeye gitmem gerekiyor.”

“Tamam. Haydi, sor o zaman.” Muhtemelen kin olayını biraz fazla abartmışım ama onun beni ne kadar incittiğini anlamasını istiyordum. Adil olmadığını biliyordum. Sonuçta dün gece *kan emiciyi* ona tercih etmişim. Önce ben onu incitmişim.

Derin bir nefes aldı ve parmaklarının titremesi geçti. Yüzünü bir maske kapladı.

“Cullenlar'dan biri burada, seninle kahyor,” dedi.

“Evet, Alice Cullen.”

Düşünceli şekilde kafasını salladı. “Ne kadar süre için burada?”

“Ne kadar isterse.” Sesimde bir tartışma tonu vardı. “Bu açık bir davet.”

“Ona lütfen ötekinden bahseder misin? Victoria'dan?”

Benzim attı. “Bahsettim bile.”

Başını salladı. “Biliyorsun, Cullen buradayken ancak kendi toprağımızı koruyabiliriz. La Push'ta güvende olabilirsiniz. Seni burada koruyamam.”

“Tamam,” dedim.

Dışarıya baktı. Devam etmedi.

“Hepsi bu mu?”

Gözlerini pencereye dikti ve cevapladı. “Bir şey daha var.”

Bekledim ama devam etmedi. En sonunda “Evet?” diye sordum.

“Geri kalanlar da gelecekler miymiş?” diye sordu sakın ve sessizce. Bana Sam'in her zamanki sakın tavrını hatırlatmıştı. Jacob, Sam gibi olmaya başlıyordu... Bunun beni neden bu kadar çok rahatsız ettiğini anlayamadım.

Şimdi susma sırası bendeydi. İnceleyen gözlerle bana baktı.

“Evet?” dedi. Sakin ifadesinin arkasındaki gerginliği gizlemekte zorlanıyordu.

“Hayır,” dedim en sonunda. İsteksizce konuşuyordum. “Geri dönmüyorlar.”

Bakışları değişmedi. “Tamam. Hepsi bu kadardı.”

“Tamam, haydi koş şimdi. Git ve Sam’e, korkunç canavarların gelip seni almayacağını haber ver.”

“Tamam,” diye tekrar etti, hâlâ sakindi.

Hepsi bu kadar gibi gözüküyordu. Jacob mutfaktan fişek gibi çıktı. Ön kapının açılmasını bekledim ama hiçbir şey duymadım. Ocağın üzerindeki saatin tik tak ettiğini duyabiliyordum. Bu kadar sessizce gitmesine şaşırıyordum.

Ne büyük bir felaket. Nasıl bu kadar kısa bir süre içerisinde, onu kendime bu kadar yabancılaştırmıştım?

Alice geri döndüğünde, beni affedecek miydi? Ya affetmezse?

Tezgâha yaslandım ve kafamı ellerimin arasına gömdüm. Nasıl her şeyi bu kadar berbat edebilmişim? Ama daha başka ne yapabilirdim?

“Bella...?” Jacob canı sıkkin bir şekilde seslendi.

Yüzümü ellerimin arasından çektim ve Jacob’ın mutfak kapısında çekinerek durduğunu gördüm, gitmemişti. O sırada elimde parlayan damlaları görünce ağladığımı fark ettim.

Jacob’ın sakın ifadesi yok olmuştu, yüzü gergindi ve kendinden emin değil gibi görünüyordu. Hızlıca bana doğru yürüdü, gözlerimiz aynı hizaya gelsin diye kafasını eğdi.

“Tekrar yaptım, değil mi?”

“Neyi yaptın?” Sesim çatallaşmıştı.

“Tekrar sözümü tutamadım. Üzgünüm.”

“Önemli değil,” diye mırıldandım. “Bu sefer ben başlattım.”

Yüzü buruştu. “Onlar hakkında neler hissettiğini biliyorum. Beni bu kadar şaşırtmamalıydı.”

Gözlerindeki nefreti görebiliyordum. Ona Alice’in ger-

çekten nasıl birisi olduğunu anlatmak istiyordum ama şu anın bunun için doğru zamanı olmadığını biliyordum.

O yüzden sadece, “Üzgünüm,” diyebilirdim tekrardan.

“Bunun için üzülmeylem, tamam mı? Sadece ziyaret ediyor, değil mi? Gidecek ve her şey eski haline dönecek.”

“İkinizle de aynı anda arkadaş olamaz mıyım?” Sesim incindiğimi açığa çıkartmıştı.

Başını yavaşça salladı. “Hayır, zannetmiyorum.”

Burnumu çektim ve koca ayaklarına baktım. “Ama bekle-yeceksin, değil mi? Hâlâ benim arkadaşım olacaksın, Alice’i seviyor olsam bile, değil mi?”

Gözlerine bakmadım, son cümlem hakkında ne düşündüğünü görmekten korkuyordum. Cevap vermek bir dakikasını aldı, o yüzden de bakmamakta haklı olduğumu düşündüm.

“Evet, hep senin arkadaşın olacağım,” dedi kabaca. “Neyi seversen sev.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Kollarının beni sardığını hissettim ve başımı göğsüne dayadım. Hâlâ burnumu çekiyordum. “Bu berbat.”

“Evet.” Saçımı kokladı ve, “İyy,” dedi.

“Ne?” dedim. Kafamı kaldırdım ve burnunu buruşturduğunu gördüm. “Neden herkes koktuğumu düşünüyor. Kokmuyorum!”

Gülümsemedi. “Evet, kokuyorsun, onlar gibi kokuyorsun. Çamaşır suyu. Çok tatlı. Ve... buzlu. Burnumu yakıyor.”

“Gerçekten mi?” bu garipti. Bence, Alice çok güzel kokuyordu. En azından, kokusu bir insana güzel geliyordu. “O zaman, neden Alice de koktuğumu düşünüyor?”

Bu sözlerim üzerine gülümsemesi yok oldu. “Belki ben de ona güzel kokmuyorumdur.”

“Ama ikiniz de bana oldukça güzel kokuyorsunuz.” Başımı tekrar ona yasladım. Kapıdan çıkar çıkmaz onu özleyecek-

tim. Kötü bir zamanlamaydı, bir yandan da Alice'in sonsuza kadar kalmasını istiyordum. O gittiğinde, mecazi anlamda, ölecektim. Ama uzun süre Jake'i görmeden nasıl yaşardım? *Ne facia ama.*

"Seni özleyeceğim," diye fısıldadı Jacob. Sanki düşüncelerimin bir yankısıydı. "Hem de her dakika. Umarım bir an önce gider."

"Gerçekten bu şekilde olmak zorunda değil, Jake."

İçini çekti. "Evet, böyle olmak zorunda Bella. Sen... onu seviyorsun. O yüzden onun yakınlarında olmamam gerek. Bunu kaldıracak kadar sakın miyim, bilemiyorum. Anlaşmayı bozarsam Sam çıldırır ve eminim sen de arkadaşımı öldürmemden pek hoşlanmazsın."

Bunu söyler söylemez geri çekildim ama o kollarını daha da sıktı ve gitmeme izin vermedi. "Kaçmanın hiç anlamı yok. Durum böyle, Bella."

"Durumun böyle olmasından hoşlanmıyorum."

Jacob çenemi tuttu ve ona bakmam için hafifçe kaldırdı. "Evet. İkimiz de aynı anda insanken her şey daha güzeldi, değil mi?"

Derin bir nefes aldım.

Uzun bir süre birbirimize baktık. Eli tenimi okşuyordu. Yüzümde, dalgın bir üzüntü vardı, biliyorum. Kısa bir süre için de olsa, henüz onunla vedalaşmak istemiyordum. Birbirimizin gözlerinin içine baktık. Yüz ifadesi değişti.

Beni bıraktı ve öteki eliyle, yanaklarıma düşen saçları geriye doğru itti. Parmaklarının titrediğini hissedebiliyordum ama bu sefer sınırdan değildi. Avuç içini yanağıma dayadı, yüzüm sıcak avuçlarının arasındaydı.

"Bella," diye fısıldadı.

Donmuştum.

Hayır! Henüz bu kararı vermemiştim. Bunu yapabileceğimden emin değildim ve artık düşünmek için vaktim yoktu.

Eğer onu reddedersem, sonuçlarının ne olacağını bilmemem tam bir aptallık olurdu.

Ona baktım. Benim Jacob'ım değildi, ama olabilir. Yüzü tanıdık ve sevdiğim yüzdü. Bir sürü yönden onu seviyordum. Benim güvenli bir sığınağımdı. Ama şimdi, onun bana ait olmasını seçebilirdim.

Alice geri dönmüştü ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Gerçek aşk artık kaybolmuştu. Prens, tılsımlı uykudan uyandırmak için beni öpmeye gelmeyecekti. Ben de bir prenses değildim zaten. Peri masallarında, *öteki* öpücüklerle ilgili bir protokol var mıydı? Hiç büyü içermeyen sıradan bir çeşit var mıydı?

Belki de kolay olurdu, elini tutmak ya da kollarının beni sarması. Belki de kendimi iyi hissedebilirdim. Belki de bu ihanet sayılmazdı. Üstelik, kime ihanet ediyordum ki? Sadece kendime.

Jacob, gözlerini benimkilerin üzerinde tutarak hafifçe eğildi. Henüz karar verememiştim.

Telefonun ani ve keskin çalışması ikimizi de yerinde hoplatmıştı ama o yine de istifini bozmadı. Elini çenemden çekti ve üzerimden uzanarak telefonun ahizesini aldı ama diğer eli hâlâ güvenle yüzümü tutuyordu. Kara gözleri, gözlerimi serbest bırakmıyordu. Kafam, tepki veremeyecek kadar karışıktı.

"Swanlar'ın evi," dedi Jacob. Sesi kısık ama kuvvetliydi.

Telefonun diğer ucundaki kişi cevap verince Jacob birden değişti. Dikleşti ve elini yüzümden çekildi. Gözleri düzleşti, yüzü boş bir ifade aldı. Arayanın Alice olduğuna emindim.

Kendime geldim ve telefonu almak için elimi uzattım. Jacob elimi görmezden geldi.

"Burada değil," dedi Jacob. Kelimeleri tehditkar çıkıyordu.

Kısa bir yanıt geldi, sanki karşı taraf daha fazla bir bilgi istiyordu çünkü Jacob istemeden de olsa ekledi, "Cenazede."

Sonra Jacob telefonu kapattı. "Pis kan emici," diye mırıldandı. Bana döndüğünde yüzünde acı bir maske vardı.

"Kimin yüzüne kapattın?" Yutkundum, çileden çıkmıştım. "Benim evimde ve benim telefonumda?"

"Sakin ol! O yüzüme kapattı!"

"O? Arayan kimdi?"

Küçümseyerek, "Doktor Carlisle Cullen," dedi.

"Neden telefonu bana vermedin?!"

"Seni istemedi," dedi Jacob soğuk bir ses tonuyla. Yüzü düz ve ifadesizdi ama elleri titriyordu. "Charlie'nin nerede olduğunu sordu, ben de söyledim. Nezaket kurallarını yerine getirdiğimi düşünüyorum."

"Beni dinle Jacob Black –"

Ama beni dinlemediği oldukça açıktı. Hızla kafasını çevirip arkasına baktı, sanki öteki odadan birisi benim adımlı söylemişti. Gözleri açıldı, vücudu gerildi ve bedeni zangırdamaya başladı. Ben de kulak kesildim ama hiçbir ses duymadım.

"Hoşça kal Bells," dedi ve ön kapıya koştu.

Arkasından koştum. "Ne oldu?"

Ve sonra ona çarptım çünkü geriye doğru sıçramıştı. Etrafında döndü ve beni yan tarafa düşürdü. Yumak halinde yere düştüm, ayaklarım onunkilere dolanmıştı.

O arka kapıya doğru koştururken ben de ayağa kalkmaya çalıştım, sonra tekrar dondu.

Alice hareketsizce merdivenlerin başında duruyordu.

"Bella," dedi boğulur gibi.

Ayağa kalktım. Gözleri sersem gibi bakıyordu. Yüzü süzülmuş, kemikten daha da beyaz gözüküyordu. İnce vücudu çalkalanıyor gibiydi.

"Alice, ne oldu?" diye haykırdım, ellerimi onun yüzüne basturdum ve sakinleştirmeye çalıştım.

Gözleri benim gözlerime kilitlendi, acı doluydu.

"Edward." Tek söyleyebildiği buydu. Sesi fısıltı halinde çıkmıştı.

Vücudum, Alice'in cevabını aklımdan daha önce anladı. Önce odanın neden döndüğünü ya da kulaklarımdan gelen boş uğultunun nereden geldiğini anlamadım. Aklım kendisini zorluyordu ama Alice'in kasvetli yüzüyle Edward'ın ne alakası olduğunu anlayamıyordum.

Jacob'ın küplere binmiş sesi kulaklarımda çınlıyordu, küfür ediyordu. Yeni arkadaşları belli ki üzerinde kötü bir etki yaratıyorlardı.

Nasıl geldiğimi bilmiyordum ama kanepenin üzerindeydim ve Jacob hâlâ küfrediyordu. Sanki depresyon oluyordu, altımdaki kanepede deliler gibi sallanıyordu.

"Ona ne yaptın?" diye bağırdı Jacob.

Alice onu duymazlıktan geldi. "Bella? Bella, kendine gel. Acele etmemiz lazım."

"Geri çekil," dedi Jacob.

"Sakin ol Jacob Black," dedi Alice. "Onun bu kadar yakınındayken bunu yapmak istemezsin."

"Kendimi kontrol etmede bir problem yaşayacağımı zannetmiyorum," diye cevap verdi sertçe. Sesi daha sakin çıkıyordu.

"Alice?" Sesim zayıftı. "Neler oldu?" diye sordum, aslında cevabı duymak istemiyordum.

"Bilmiyorum," diye inledi. "Ne düşünüyor?!"

Başım dönmesine rağmen ayağa kalkmaya çalıştım. Jacob'ın kolumu tuttuğunu fark ettim. Sallanan oydu, kanepede değil.

Gözlerim tekrar Alice'i bulduğunda, çantasından küçük, gümüş rengi bir cep telefonu çıkarıyordu. Parmakları numaraları o kadar hızlı çevirdi ki, göremedim bile.

"Rose, hemen Carlisle'le konuşmam gerek." Sesi sert çıkıyordu. "Tamam, gelir gelmez. Hayır, uçakta olacağım. Bak sana, Edward'dan bir haber aldınız mı?"

Alice durakladı. Ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. Sanki bir korku filmi seyrediyor gibiydi ve elindeki telefon titriyordu.

“Neden?” diye soludu. “Bunun *neden* yapasın ki, Rosalie?”

Cevap neydi, bilemiyorum, ama çenesi sinirden sınıksı ki kitledi. Gözleri daraldı.

“Her iki durumda da haksızsın, Rosalie. Sence bu bu problem olmayacak mı?” Sesi hâlâ sertti. “Evet, bu doğru. () çok iyi. Ben yanılmışım... Uzun hikâye... Ama sen o konuda hatalısın, bu yüzden arıyorum... Evet bu tam olarak gördüğüm şey.”

Alice’in sesi sertti ve dudakları gerilmişti. “Bunun için artık çok geç Rose. Pişmanlıklarını inanacak birilerine sakla.” Alice, telefonu hızla kapattı.

“Alice.” Henüz onun konuşmasına izin veremezdim. Konuşmaya başlayıp, hayatımda geriye kalan parçaları da yıkıp yok etmesinden önce birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. “Alice, Carlisle geri geldi ashında. Senden önce aradı...”

Bana boş boş baktı. “Ne zaman aradı?”

“Sen gelmeden yarım dakika kadar önce.”

“Ne söyledi?” Sabırsızlıkla cevabımı bekliyordu.

“Ben konuşmadım.” Jacob’a baktım.

Alice insanın içine işleyen bakışlarını ona çevirdi. Ürktü ama yanımda durmaya devam etti. Biçimsizce, sanki beni korumaya çalışır gibi yanıma oturdu.

“Charlie’yi sordu ve ona Charlie’nin burada olmadığını söyledim,” diye mırıldandı Jacob öfkeyle.

“Hepsi bu kadar mı?” Alice buz gibi sesiyle ısrarla sordu.

“Sonra yüzüme kapattı,” dedi Jacob. Omuriliğinden aşığıya bir ürperme geldi, beni de salladı.

“Sen de ona Charlie’nin cenazede olduğunu söyledin,” diye hatırlattım.

Alice kafasını hızla bana çevirdi. “Tam olarak hangi kelimelerle söyledi?”

“Dedi ki, ‘Burada değil’, ve sonra Carlisle, Charlie’nin nerede olduğunu sorunca Jacob da ‘Cenazede’ dedi.”

Alice inledi ve dizlerinin üzerine çöktü.

“Anlat bana Alice,” diye fısıldadım.

“Telefondaki Carlisle değildi,” dedi umutsuzca.

“Bana yalancı mı diyorsun?” Jacob sinirle bağırды.

Alice onu duymazlıktan geldi ve bana baktı.

“Edward’dı.” Kelimeleri fısıltıya dönüştü. “Senin öldüğünü zannediyor.”

Aklım tekrar çalışmaya başlamıştı. Bunlar korktuğum sözler değildi ve içim rahatladı.

“Rosalie ona kendimi öldürdüğümü söyledi, değil mi?” dedim rahatlayarak.

“Evet,” dedi Alice, gözleri tekrar sertçe bakıyordu.

“Rose da inanmış. Benim geleceği gördüğüme o kadar çok inanıyorlar ki. Ama onun Edward’ı arayıp bunu söylemesi...” Sesi korkuyla titredi.

“Ve Edward burayı aradığında, Jacob’ın benim cenazemden bahsettiğini zannetti.” Ona ne kadar yakınlaştığımı fark edince içime iğneler saplandı, sesinden sadece birkaç santim uzaktaydım. Tırnaklarımı Jacob’ın koluna geçirdim ama o hissetmedi bile.

Alice bana garip garip baktı. “Üzgün değilsin,” diye fısıldadı.

“Evet, kötü bir zamanlama oldu, ama her şey düzeler. Bir dahaki aradığında, ona birileri... gerçekten... ne olduğunu...” Bir an sustum. Bakışları, boğazıma bir yumru takılmasına sebep oldu.

Neden bu kadar paniklemişti? Neden korkuyla bakıyordu? Az önce Rosalie’ye telefonda söylediği neydi? Ne gördüğüne dair... ve Rosalie’nin pişmanlığı, Rosalie benimle ilgili olan hiçbir şeyden pişmanlık duymazdı. Ama eğer ailesini incitirse, kardeşini incitirse...

“Bella.” Alice fısıldadı. “Edward tekrar aramayacak. Rosalie’ye inandı.”

"Ben anlamıyorum."

"İtalya'ya gidiyor."

Anlamam için sadece tek bir kalp atışlık süre yetti.

Edward'ın sesi bana geri gelmişti ama bu onun zihnimde yankılanan mükemmel sesi değildi. Sadece zayıf hafızamın tekdüze sesiydi. Ama kelimeler göğsümü delmek için yeterliydi. Beni sevmesi için her şeyi vereceğim kelimeler.

Evet, sensiz yaşayamayacaktım, demişti bana, bu odada birlikte Romeo ve Juliet'i seyredirken. Ama nasıl yapacağım dan emin değildim... Emmett ve Jasper bana yardım etmezlerdi biliyordum... o yüzden İtalya'ya gidip Volturiler'i kışkırtmayı düşündüm... Onları sinirlendirmezsin. Tabii, ölmek istemiyorsan.

Tabii, ölmek istemiyorsan.

"HAYIR!" Bütün bu fısıltıların arkasından öyle bir çığlık attım ki, ikisi de yerinden zıpladı. "Hayır! Hayır, hayır, hayır! Yapamaz! Bunu yapamaz!"

"Arkadaşın artık seni kurtarmanın çok geç olduğunu söyleyince karar vermiş olmalı."

"Ama o... o gitti! Artık beni istemiyordu! Şimdi ne farkı var ki? Eninde sonunda öleceğimi biliyordu!"

"Senden daha uzun yaşamayı planladığını zannetmiyorum," dedi Alice.

"Ne cüretle yapar bunu!" diye bağırdım. Ayağa kalkınca Jacob da tekrar kalktı ve Alice'le benim aramda durmaya çalıştı.

"Jacob çekil önümden!" Titreyen vücudunu çaresiz bir sabırsızlıkla ittim. "Şimdi ne yapacağız?" diye yalvardım Alice'e. Bir şeyler yapılmalıydı. "Onu arayamaz mıyız? Carlisle arayamaz mı?"

Başımı sallıyordu. "İlk önce onu aramayı denedim. Telefonunu Rio'da, çöp tenekesinin yanına bırakmış. Bir başkası cevapladı..."

"Daha önce acele etmemiz gerekiyor dedin. Nasıl acele edeceğiz. Haydi ne yapmamız gerekiyorsa yapalım!"

"Bella, sanırım sana sorabilirim..." Kararsızlıkla sustu.

"Sor bana!" diye bağırdım.

Ellerini omuzlarıma koydu, olduğum yerde durdum. "Belki geç kalmış olabiliriz. Onun Volturi'ye gittiğini gördüm... ve ölmek istiyordu." İkimiz de korkuyla haykırdık ve gözlerim, ağlamaktan neredeyse kör olmuştu. "Her şey onlara bağlı. Onlar karar verene kadar da, görmeme imkan yok."

"Ya hayır derlerse. Belki de Edward'ın yedek bir planı vardır. Onlar şehirlerini koruyorlar. Eğer Edward barışı bozacak bir şey yaparsa, onu durduracaklarını zannediyor. Ve haklı. Durduracaklar."

Şaşkınlıkla Alice'e baktım. Hâlâ neden burada durduğumuzu açıklayan bir şey söylememişti.

"Eğer onun bu isteğini onaylamışlarsa, çok geç kaldık. Eğer hayır derlerse ve Edward da yedek plana geçip onları kızdırırsa, yine geç kalmışızdır. Ama belki de... yetişebiliriz."

"Haydi gidelim!"

"Dinle Bella! Vaktinde gittik ya da gitmedik, biz Volturi Şehrinin göbeğinde olacağız. Eğer başarılı olduysa onun suç ortağı gibi görüneceğim. Sen çok fazla şey bilen bir insansın ve güzel kokuyorsun. Hepimizi ortadan kaldırabilirler, bu yemeğe geç kalma cezası gibi bir şey değil."

"Bizi burada tutan sorun bu mu?" diye sordum hayretle. "Eğer sen korkuyorsan, ben yalnız başıma giderim." Hesabımda ne kadar para kaldığını hemen hesapladım ve geri kalanını Alice'in borç verip vermeyeceğini düşündüm.

"Ben sadece seni öldürmelerinden korkuyorum."

Tiksintiyle homurdandım. "Ben kendimi az kalsın öldürüyordum! Bana ne yapmam gerektiğini söyle!"

"Charlie'ye bir not yaz. Ben havaalanını ararım."

"Charlie," dedim üzgünce.

Varlığını onu korumuyordu ama onu burada tek başına bırakıp...

“Charlie’ye bir şey olmasına izin vermeyeceğim.” Jacob’ın sesi kaba ve kızgındı. “Başlarım anlaşmaya.”

Ona baktım.

“Çabuk ol Bella,” dedi Alice aceleyle.

Mutfığa koştum, çekmeceleri açıyor içindekileri yerlere fırlatıyordum. Kalem arıyordum. Pürüzsüz, kahverengi bir el bana kalem uzattı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım ve kalemin kapağını ağızımla çıkarttım. Sessizce bana telefonun başında duran not kâğıtlarını uzattı.

Baba, diye başladım. Ben Alice’le beraberim. Edward’ın başı belada. Geri döndüğümde beni cezalandırabilirsin. Biliyorum kötü bir zamanlama. Seni çok seviyorum. Bella.

“Gitme,” diye fısıldadı Jacob. Alice artık etrafımızda olmadığı için siniri geçmişti.

Onunla tartışarak vakit harcamayacaktım. “Lütfen, lütfen, lütfen Charlie’ye iyi bak,” dedim ve ön odadan fırladım. Alice, çantasını omzuna almış, beni bekliyordu.

“Cüzdanını al, kimliğe ihtiyacın olacak. Lütfen bana pasaportunun olduğunu söyle. Bir tane pasaport uyduracak vakitimiz yok.”

Başımı salladım ve merdivenlerden yukarıya fırladım. Annemin, Phil ile Meksika’da bir sahilde evlenmek istediğini söylediği güne minnettardım. Diğer planları gibi bu da boşa çıkmıştı. Ama ben bütün hazırlıklarımı tamamladıktan sonra.

Odama koştum. Eski cüzdanımı, temiz bir bluzu, eşofman altımı sırt çantama tıktım ve en üste de diş fırçamı koydum. Merdivenlerden aşağıya koşturdum. Deja vu hissi artık iyice boğucu olmaya başlamıştı. En azından, geçen sefer olduğu gibi Charlie’yle yüz yüze vedalaşmak zorunda değildim.

Jacob ve Alice, açık kapının önünde karşı karşıya duruyorlardı, birbirlerinden oldukça uzaktaydılar. İkisi de benim gü-rültüyle kapıya geldiğimi fark etmiş gibi görünmüyorlardı.

“Kendini bazı durumlarda kontrol edebiliyorsundur ama onu yanlarına götürdüğün bu asalaklar – ” Jacob, onu suçlar-ken çok gergindi.

“Evet. Evet haklısın, köpek.” Alice de hırıliyordu. “Voltu-riler bizim ırkımızın özüdür. Beni kokladığında saçlarının dikleşmesine sebep olan onlar. Onlar senin kâbuslarının esas maddesi, içgüdülerinin ardındaki korku.”

“Ve sen, bir şişe şarap gibi, Bella’yı onların partisine götü-rüyorsun,” diye haykırdı.

“Onu burada yalnız bıraksam daha mı iyi olur? Victoria sezdirmeden onu avlamaya çalışırken?”

“Kızıl saçlıyla başa çıkabiliriz.”

“O zaman neden hâlâ avlanıyor?”

Jacob hırladı ve vücudunu bir titreme sardı.

“Kesin şunu!” diye bağırardım ikisine birden. “Geri döndü-ğümüzde kavga edersiniz, haydi gidelim!”

Alice hızla arabaya gitti. Onun peşinden koşturdum, son-ra kapıyı kilitlemek için geri döndüm.

Jacob, titreyen elleriyle kolumu tuttu. “Lütfen, Bella. Sana yalvarıyorum.”

Koyu gözleri yaşlarla parlıyordu. Boğazıma bir yumru ta-kıldı.

“Jake, gitmem – ”

“Gerek değil aslında. Gerçekten gerek yok. Burada benim-le kalabilirsin. Hayatta olursun. Charlie için. Benim için.”

Alice sabırsızca gaza basınca arabadan bir gürültü yüksel-di.

Başımı salladım, gözyaşlarım etrafa sıçradı. Kolumu çek-tim ve benimle daha fazla kavga etmedi.

“Sakın ölme, Bella,” dedi. “Gitme. Gitme.”

Ya onu bir daha göremezsem?

Bu düşünceyle, sessiz gözyaşlarım hıçkırığa dönüştü. Kollarımı onun beline doladım ve kısa bir süre sarıldım.

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü göğsüne dayadım. Elini saçlarıma attı, sanki beni tutmak istiyordu.

“Hoşça kal, Jake.” Elini saçımdan çektim ve avuç içini öptüm. Yüzüne bakamıyordum. “Üzgünüm,” dedim.

Sonra döndüm ve arabaya koştum. Yolcu kapısı açıktı ve beni bekliyordu. Sırt çantamı arka koltuğa fırlattım ve oturup kapıyı kapattım.

“Charlie’ye iyi bak!” diye bağırırken camdan dışarıya baktım ama Jacob çoktan gitmişti. Alice gaza bastığında ağacın kenarında beyaz bir şey gördüm. Bir ayakkabı.